



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1163/2021
28.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 942/21 од 07.10.2021. године, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу Кв 283/20 од 18.03.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж-крс 9/21 од 01.07.2021. године, у седници већа одржаној 28.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 942/21 од 07.10.2021. године, као **ОСНОВАН** и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажним решењима Вишег суда у Крагујевцу Кв 283/20 од 18.03.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж-крс 9/21 од 01.07.2021. године учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку у вези члана 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, у корист окривљеног АА.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Кв 283/20 од 18.03.2021. године, у ставу првом, одбијена је замолница надлежног органа Краљевине Шведске број 2020-6741-1 од 05.04.2020. године, за извршење стране кривичне пресуде, уз премештај, Основног суда Ystad В 2690-19 од 18.11.2019. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда за Skane i Blekinge В 3538-19 од 20.01.2020. године, којом је АА, ЈМБГ ..., рођен ... године у ..., држављанин РС, са пребивалиштем у ..., улица ..., осуђен због кривичног дела тешко дело неовлашћене трговине опојним дрогама из члана 3. став 1. и члана 6. став 3. Закона о спречавању кријумчарења (2000:1225), док је у ставу другом, сходно члану 11. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима одлучено да трошкове пружања међународне правне помоћи сноси замољена држава.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж-крс 9/21 од 01.07.2021. године одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Ктз 942/21 од 07.10.2021. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом ће усвојити поднети захтев и утврдити да је побијаним решењима повређен закон у смислу члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА, адвокату Немањи Новаковићу, сходно члану 488. став 1. ЗКП, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву Републичког јавног тужиоца нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано Републички јавни тужилац у поднетом захтеву указује да је побијаним решењима учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима.

Из образложења побијаног првостепеног решења произилази да Виши суд у Крагујевцу, одбио замолницу надлежног органа Краљевине Шведске број 2020-6741-1 од 05.04.2020. године, за изрицање стране кривичне пресуде, уз премештај, сходно члану 62. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, закључивши да у конкретном случају није испуњена претпоставка из члана 7. став 1. тачка 1) тог закона. Ово из разлога што, према ставу првостепеног суда кривично дело тешко дело неовлашћене трговине опојним дрогама из члана 3. став 1. и члана 6. став 3. Закона о спречавању кријумчарења, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом Основног суда Ystad В 2690-19 од 18.11.2019. године, не представља кривично дело и по закону Републике Србије, јер Кривични законик не инкриминише радњу неовлашћеног увоза у неку државу супстанце или препарата који су проглашени за опојну дрогу, како је то предвиђено законом Краљевине Шведске, нити је та радња инкриминисана као радња извршења кривичних дела прописаних чланом 246., 246а и 247. Кривичног законика или неког другог кривичног дела из главе XXIII овог Законика. Исте разлоге у свему је прихватио и другостепени суд, потврђујући првостепено решење.

Овакав закључак нижестепених судова, по оцени Врховног касационог суда, није основан.

Чланом 3. став 1. тачка е) Конвенције о трансферу осуђених лица са Додатним протоколом („Сл. лист СФРЈ – Међународни уговори“ бр. 4/2001), која је правни основ захтева за међународну правну помоћ, као један од услова за трансфер, предвиђено је да се дела или пропусти због којих је дошло до кажњавања морају по праву државе издржавања казне, сматрати кривичним делима или би то били у случају да се догоде на њеној територији.

Према одредби члана 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, неопходно је да кривично дело поводом којег се захтева пружање међународне правне помоћи представља кривично дело и по закону Републике Србије.

Окривљени АА је правноснажном пресудом Основног суда Ystad В 2690-19 од 18.11.2019. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда за Skane i Blekinge В 3538-19 од 20.01.2020. године само у делу трајања принудног удаљења из земље, осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 10 месеци и принудно удаљавање из Краљевине Шведске, уз забрану повратка пре 18.11.2029. године, због кривичног дела тешко дело неовлашћене трговине опојним дрогама из члана 3. став 1. и члана 6. став 3. Закона о спречавању кријумчарења. Предметно кривично дело, према изреци пресуде окривљени је учинио на тај начин што је дана 06.09.2019. године, са умишљајем, у теретном возилу српске регистрације којим је управљао, превозио таблете које садрже супстанце које се сходно Закону о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога сврставају у опојне дроге, и то укупно 92 545 таблета, од чега 42 250 таблета Rivotril и 47 295 таблета Ksalol, за које није поседовао документацију којом би могао доказати да је увоз ових таблета у Шведску законит, а које су се налазиле у две торбе пронађене у возачевој кабинџи приликом царинског прегледа возила којим је управљао окривљени.

Кривичним закоником ("Службени гласник РС", бр. 72/09), који се примењивао од 11.09.2009. године до 30.11.2019. године и који је важио у време извршења предметног кривичног дела, и то у члану 246 став 1. прописано је: ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казниће се затвором од три до дванаест година, дакле таксативно су наведене алтернативне радње извршења кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1. Кривичног законика.

Одредба члана 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи, садржи клаузулу двоструке инкриминације (идентитет норми), што подразумева да дело због којег се правна помоћ тражи, треба да буде кривично дело, како по закону земље од које се међународна правна помоћ захтева, тако и по закону земље у којој је извршено, односно земље која помоћ тражи. Да ли је дело кривично, и према Закону замољене државе, испитује се, како упоређивањем законских инкриминација, тако и анализом конкретног случаја у целини, узимајући у обзир не само законску инкриминацију него и релевантне околности случаја које искључују постојање кривичног дела, кривицу, кажњивост или кривично гоњење. Поред тога, начело двоструке кажњивости не захтева апсолутни

граматички и формални идентитет норми два кривична законика, па тако, да би услов двоструке кажњивости био испуњен, није неопходно да квалификација кривичног дела према закону замољене државе буде идентична квалификацији кривичног дела у земљи у којој је пресуда донета, већ је довољно да битни елементи бића кривичног дела буду упоредиви према законима обе државе, а суд је дужан да испита да ли инкриминација у страном закону према смислу и својој садржини одговара било којој инкриминацији домаћег кривичног законодавства.

Упоређивањем законских инкриминација и анализом релевантних околности, Врховни касациони суд налази да су елементи кривичног дела тешко дело неовлашћене трговине опојним дрогама из члана 3. став 1. и члана 6. став 3. Закона о спречавању кријумчарења Краљевине Шведске и кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика РС, суштински упоредиви и да кривично дело за које је окривљени оглашен кривим и осуђен правоснажном пресудом Основног суда Ystad В 2690-19 од 18.11.2019. године, представља кривично дело и по закону Републике Србије.

По оцени Врховног касационог суда, из законске формулације и чињеничног описа кривичног дела из стране пресуде, произилази да је окривљени неовлашћено преносио супстанце које су проглашене за опојну дрогу ради продаје, и то велику количину од укупно 92 545 таблета, чиме је остварена једна од алтернативно постављених радњи извршења кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика – преношења ради продаје. Радња увоза, описана у изреци правоснажне стране пресуде, представља радњу преноса супстанци или препарата, које су сходно члану 3. тачка 9) Закона о психоактивним контролисаним супстанцама („Сл. гласник РС“ бр. 99/2010 и 57/2018), проглашене за опојне дроге.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и све наведено, у конкретном случају је испуњен услов двоструке инкриминације, па се основано захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче да је побијаним правоснажним решењима повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, односно да ли је кривично дело поводом кога се захтева пружање међународне правне помоћи, кривично дело по закону Републике Србије у смислу члана 7. став 1. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца усвојио као основан, у погледу наведене повреде кривичног закона и утврдио да је правоснажним решењима Вишег суда у Крагујевцу Кв 283/20 од 18.03.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж-крс 9/21 од 01.07.2021. године повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, у корист окривљеног АА, имајући у виду чињеницу да се исти није сагласио са извршењем стране кривичне пресуде уз премештај у Републику Србију, не дирајући у правоснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 3) ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**